

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/49/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711010768
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2012:6711010768.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavoj Sendeckého, na verejnom zasadnutí dňa 30. mája 2012, prejednal odvolanie obžalovaného Z. T. proti rozsudku Okresného súdu vo Zvolene z 20.02.2012, sp.zn. 2T 140/2011 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Z. T. z a m i e t a.

odôvodnenie:

vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po vzájomnej predchádzajúcej dohode so Z. M., nar. X.X.XXXX vo J., bytom J., R. na C. v čase okolo 17.30 h dňa 03.09.2009 vo J., v oblasti A., nad J. O., okres J., vnikol do záhradnej chatky bez popisného čísla tak, že neznámym predmetom odstránil visiaci zámok dverí, dvere zvesil z pántov, následne vošiel do vnútra chatky, odkiaľ odcudzil starožitný drevený kredenc s mramorovou platňou, 4 kusy drevených stoličiek a 2 kusy drevených stolov, čím spôsobil majiteľovi chatky B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J., C. XX, škodu vo výške 543,- Eur.

Za to bol odsúdený podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2,4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť nahradiť škodu B. C. v sume 543,- Eur spoločne a nerozdielne s už odsúdeným Z. M., so zvyškom nároku bol poškodený odkázaný na občianske súdne konanie podľa § 288 ods. 2 Tr. por.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal obžalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktorým sa domáhal preskúmania napadnutého rozsudku, jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie s tým, že bude doplnené dokazovanie o dôkazy, ktoré on navrhol.

V dôvodovej časti poukázal na celkovú dôkaznú situáciu, vyslovil názor, že súd prvého stupňa vyhodnotil dôkazy v rozpore s ust. § 2 ods. 12 Tr. por., potom čo nevykonal všetky dostupné dôkazné prostriedky, ktoré mohli prispieť k objasneniu veci. Doteraz vykonané dokazovanie nepreukázalo jeho vinu, jeho vina súdom prvého stupňa bola založená len na výpovedi poškodeného, ktorého výpoveď však nepreukazuje všetky znaky žalovaného trestného činu a zároveň nedokazuje, že sa skutok stal tak, ako je to uvedené v skutkovej vete rozsudku.

Súd nebral dostatočne v úvahu výpovede svedkov Z. M. a Z. T. ml., že v kritickom čase sa nenachádzali na ceste smerom ku chate obvineného, ako to on uvádzal, ale jazdili po L. R. cez J., opačným smerom.

Pokiaľ ide o nábytok, ktorý označoval a popísal poškodený, takýto nábytok u nich na mieste, kam viezli svoj nábytok, nájdený nebol. Vo výpovediach poškodeného sú tiež rozpory ohľadom toho, či skutočne opoznal na motorovom vozidle obžalovanými riadenom nábytok svoj, keď v tomto smere menil výpovede, 03.09.2009 uvádzal, že videl na aute naložený drevený kredenc, drevené stoličky a okrúhly drevený stôl, potom 27.06.2011 uvádzal, že videl 1 ks nábytku, ktorý sa mal nápadne podobať na jeho nábytok a pravdepodobne malo ísť o jeho nábytok. Vo výpovedi na hlavnom pojednávaní 20.02.2012 uviedol, že zaregistroval v aute obžalovaného a M. a na korbe auta nábytok, ktorý sa mu pozdával, že je jeho, následne uviedol, že mal jednoznačne opoznať svoj nábytok na korbe auta. Teda, tieto relevantné skutočnosti vo svojich výpovediach poškodený mení aj tiež ohľadom počtu a identifikácie osôb, ktoré sa v kritickom momente mali nachádzať v motorovom vozidle.

Okrem toho neboli políciou riadne zaistené stopy, na mieste činu neboli zisťované žiadne odtlačky, daktyloskopické alebo iné stopy, naproti tomu boli zabezpečené pachové stopy z miesta činu, resp. z predmetu, ktorý bol nájdený pri objekte, tieto pachové stopy boli vyhodnotené, ale neboli z nich identifikovaní on s M. ako nositelia týchto stôp, teda zrejme na mieste činu neboli. Samotná výpoveď obvineného je rozporná a ako jediný nepriamy dôkaz ich nemôže usvedčovať do tej miery, aby bolo možné jednoznačne ustáliť jeho vinu.

Krajský súd na základe odvolania obžalovaného preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku a konanie rozsudku predchádzajúce, pritom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazné prostriedky v záujme ustálenia skutočného stavu veci, a to pri plnom rešpektovaní všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov. V dôvodovej časti písomného vyhotovenia rozsudku vyhodnotil a poukázal na skutočnosti, ktoré mal za preukázané, akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne pri ustálení viny obžalovaného, a to v súlade s ust. § 2 ods. 12 a § 168 ods. 1 Tr. por.

Takéto hodnotenie dôkazov na základe zásad správneho myslenia a vnútorného presvedčenia vedie aj krajský súd k záveru, že zabezpečené dôkazy jednoznačne vedú k záveru, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako bol ustálený súdom prvého stupňa vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Súd prvého stupňa dostatočne zrozumiteľne a rozsiahlo v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. odôvodnil všetky výroky napadnutého rozsudku, s týmto hodnotením dôkazov a závermi sa odvolací súd v plnej miere stotožnil, osvojil si ich, a preto v ďalšom na ne iba poukazuje.

Reagujúc na odvolanie obžalovaného treba zdôrazniť, že obsah odvolania sa nevymyká spôsobu a rozsahu obhajoby obžalovaného v rámci prípravného konania i hlavného pojednávania, pritom neuviedol ani také skutočnosti pre doplnenie dokazovania, ktoré by skutočne mohli prispieť k ďalšiemu dokazovaniu v smere zmeny dôkaznej situácii oproti doterajšej dôkaznej situácii. Skôr možno konštatovať, že ide o snahu spochybniť vieryhodnosť svedeckých výpovedí poškodeného B. C., ktoré však vyhodnotil aj súd prvého stupňa správne v zmysle vieryhodnosti tejto výpovede, pritom nejde o jediný dôkaz, v spojitosti s ostatnými dôkazmi možno konštatovať, že výpoveď tohto poškodeného ako svedka je vieryhodná a potvrdená.

V konečnom dôsledku treba poznamenať, že v rámci trestného rozkazu súdu prvého stupňa bola uznaná z toho istého skutku vina obžalovaného Z. M. v rozsahu spolupáchateľstva predmetného prečinu podľa § 20 Tr. zák., naproti tomuto trestnému rozkazu obžalovaný Z. M. nepodal odpor, trestný rozkaz v tomto smere sa stal právoplatným a vykonateľným 14.12.2011, pritom treba zdôrazniť, že aj tento obžalovaný sa v priebehu prípravného konania až nápadne zhodoval vo svojich výpovediach s výpoveďami poškodeného Z. T..

Súd prvého stupňa nepochybil ani pri právnom posúdení predmetného skutku v zmysle § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. ako prečinu krádeže, táto kvalifikácia zodpovedá obsahu skutkovej vety napadnutého rozsudku.

Vo výroku o treste odvolací súd u obžalovaného Z. T. nezistil pochybenie, súd prihliadol ku všetkým významným okolnostiam, majúcim vplyv na druh a výmeru trestu v zmysle § 34 ods. 1,4 Tr. zák. a nasledujúcich, prihliadol pritom aj na prirážajúcu okolnosť a ust. § 38 ods. 2,4 Tr. zák., keď obžalovanému musel byť ukladaný trest vo zvýšenej trestnej sadzbe o jednu tretinu, trest je uložený pri dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzbe.

Správne pre výkon trestu bol obžalovaný v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vo výroku o náhrade škody taktiež prvostupňový súd nepochybil, keď obžalovanému solidárne už s odsúdeným ako spolupáchateľom predmetného skutku a prečinu uložil povinnosť nahradiť škodu, ktorú spôsobil svojou trestnou činnosťou v časti, ktorá bola nesporne preukázaná a dôkazne podložená, pritom poškodený si uplatnil svoj nárok riadne a včas. V súlade so zákonom a stavom vo veci je potom aj výrok podľa § 288 ods. 2 Tr. por. o odkázaní poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie, keďže v tomto rozsahu alebo v tejto časti nemal súd dostatok podkladov pre priznanie nároku a dokazovanie v tomto smere by pretiahlo konanie, pritom presahovalo dokazovanie v rámci trestného konania na hlavnom pojednávaní.

Z uvedených dôvodov potom krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.